

EUROOPA KOHTU OTSUS (viies koda)

23. september 1986*

[...]

Kohtuasjas 5/85,

1) **AKZO Chemie BV**, Madalmaade äriühing, asukoht Amersfoort (Madalmaad),

2) **AKZO Chemie UK Ltd.**, Inglise äriühing, asukoht Walton-on-Thames, Surrey (Ühendkuningriik),

mida esindavad Brüsseli advokatuuri kuuluvad advokaadid Ivo Van Bael ja Jean-François Bellis, kohtudokumentide kättetoimetamise aadress Luxembourgis, c/o advokaadibüroo Elvinger ja Hoss, 15 Cöte d'Eich,

hagejad,

versus

Euroopa Ühenduste Komisjon, esindajad: õigusnõunik B. van der Esch, keda abistas F. Grondman, kohtudokumentide kättetoimetamise aadress Luxembourgis, c/o õigusnõunik G. Kremlis, Jean Monnet' maja, Kirchberg,

kostja,

mille esemeks on komisjoni 6. novembri 1984. aasta otsuse, millega hagejaid kohustati nõukogu 6. veebruari 1962. aasta määruse nr 17/62 (EÜT 13, 21.2.1962, lk 204; EÜT eestikeelne eriväljaanne 08/01, lk 3) artikli 14 lõike 3 alusel alluma plastmassisektori uurimisele, tühistamise nõue,

EUROOPA KOHUS (viies koda),

koosseisus: koja esimees U. Everling, kohtunikud R. Joliet, Y. Galmot, F. Schockweiler ja J. C. Moitinho de Almeida,

kohtujurist: C. O. Lenz,

kohtusekretär: administraator D. Louterman,

võttes arvesse kohtuistungit ettekannet ja selles pärast 24. aprillil 1986 toimunud kohtuistungit tehtud muudatusi,

* Kohtumenetluse keel: hollandi.

kuulanud ära 10. juunil 1986 toimunud istungil esitatud kohtujuristi ettepaneku,
on teinud järgmise

otsuse

[...]

Põhjendused

1. Euroopa Kohtu kantseleisse 14. jaanuaril 1985 esitatud hagiavaldusega algatasid AKZO Chemie BV ja AKZO Chemie UK Ltd. (edaspidi ühiselt "AKZO"), mille registrijärgsed asukohad on vastavalt Amersfoort (Madalmaad) ja Walton-on-Thames (Ühendkuningriik), EMÜ asutamislepingu artikli 173 teise lõigu alusel hagi 6. novembri 1984. aasta otsuse, millega komisjon kohustas hagejaid määruse nr 17 artikli 14 lõike 3 alusel alluma uurimistele, tühistamise nõudes.

2. Kohtuasja asjaolud ning osapoolte väited ja argumendid ilmnevad kohtuistungil ettekandest ning neid mainitakse ja käsitletakse edaspidi ainult niivõrd, kui see on vajalik Euroopa Kohtu põhjenduste esitamiseks.

3. AKZO Chemie BV ja AKZO Chemie UK Ltd. kuuluvad AKZO kontserni, mis on ühenduses peamine bensoüülperoksiidi tarnija. Nimetatud keemiatoodet kasutatakse nii plastmassi toomisel kui jahu valgendamisel.

4. Bensoüülperoksiidi valmistab ka väike äriühing nimega Engineering and Chemical Supplies Ltd. (edaspidi "ECS"), mille registrijärgne asukoht on Stonehouse (Ühendkuningriik). Kuni 1979. aastani olid ECS ainsad kliendid Suurbritannias asuvad jahuveskid. Alates 1979. aastast on ECS oma toodangut müünud ka plastmassitootjatele ning seega konkureerinud AKZOga suuremal turul.

5. 15. juunil 1982 esitas ECS komisjonile kaebuse, väites, et rikutud on EMÜ asutamislepingu artiklit 86. ECS väitis, et teda plastmassiturult lahkuma sundida, oli AKZO ähvardanud ECSi jahus kasutatavate lisaainete turult välja tõrjuda valikuliselt erakordselt madalate hindadega müümise poliitika abil ning viis oma ähvarduse ka ellu. Pärast selle kaebuse saamist viisid komisjoni ametnikud 1982. aasta detsembris AKZO Chemie BV ja AKZO Chemie UK Ltd. ruumides läbi uurimised.

6. 8. juunil 1983 otsustas komisjon algatada AKZO suhtes määruse nr 17 artiklis 3 sätestatud menetluse. 1983. aasta juunis võttis komisjon ajutisi meetmeid, kehtestades AKZO-le teatud kohustused seoses jahus kasutatavate lisaainete sektoris rakendatava hinnapoliitikaga (23. juuli 1983. aasta otsus 83/8/462, EÜT L 252, lk 13).

7. Oma 3. septembri 1984. aasta vastuväiteteadises märkis komisjon, et AKZO on rikkunud asutamislepingu artiklit 86, kuna ähvardas müüa jahu käitlemisel valgendajana kasutatavat bensoüülperoksiidi ECSi klientidele erakordselt madalate ja diskrimineerivate hindadega ning viis oma ähvarduse ka ellu.

8. 22. oktoobril 1984 edastas AKZO komisjonile esimese oma vastusest nimetatud vastuväiteteatisele. Oma vastuses väitis AKZO ennekõike seda, et ta ei ole ühelgi juhul turguvalitsevat seisundit kuritarvitanud.

9. 26. oktoobril 1984 helistas komisjoni ametnik AKZO õigusosakonna töötajale ja andis teada, et määruse nr 17 artikli 14 lõike 2 alusel viiakse läbi plastmassisektorit käsitlev uurimine 7. ja 8. novembril AKZO Chemie BV ruumides ning 12. ja 13. novembril AKZO Chemie UK Ltd. ruumides. Sellele teabele AKZO kohe ei reageerinud.

10. 6. novembri 1984. aasta pärastlõunal teatas AKZO telefoni teel komisjonile, et keeldub kavandatud uurimistele allumast. Telefonivestluse käigus väitis AKZO, et toob oma keeldumise alused ära kirjas, mis jõuab komisjonini samal päeval. Nii ka juhtus.

11. Mõned tunnid pärast seda telefonivestlust võttis konkurentsiasjade eest vastutav komisjoni liige vastu otsuse, mis on käesoleva menetluse objektiks. Selle otsuse artikli 1 lõikes 1 sätestati AKZO Chemie BV ja AKZO Chemie UK Ltd. kohustus alluda uurimisele seoses nende äriühingute kahtlustamisega bensoüülperoksiidi ühisturul või selle olulises osas turguvalitseva seisundi kuritarvitamises, mis seisnes ECSi ähvardamises ja viimasele kahju põhjustamiseks kavandatud kahjuliku hinnapoliitika rakendamises.

12. Uurimised viidi läbi 7. ja 8. novembril Madalmaades ning 12. ja 13. novembril Ühendkuningriigis.

13. Euroopa Kohtus menetluse algatamiseks esitatud hagiavaldustes esitasid hagejad vaidlustatud otsuse suhtes neli vastuväidet. Kostja vastusele antud vastuses esitasid hagejad kolm uut väidet. Kõigepealt tuleb kontrollida, kas need kolm väidet vastavad Euroopa Kohtu kodukorra artikli 42 lõikes 2 sätestatud tingimustele, mille kohaselt võib menetluse käigus uusi väiteid esitada ainult juhul, kui need põhinevad kirjaliku menetluse käigus ilmsiks tulnud faktilistel või õiguslikel asjaoludel.

Hagejate vastuses esitatud väidete vastuvõetavus

14. Oma esimeses väites osutavad hagejad sellele, et neile uurimise alustamise päeval esitatud vaidlustatud otsuse kinnitatud koopia ei olnud allkirjastatud. Sellest asjaolust järeldavad hagejad, et ka otsuse originaal ei olnud allkirjastatud ja et seega ei olnud otsus vormistatud nõuetekohaselt. Oma teises väites märgivad hagejad, et uurimised viidi läbi ajal, mil nad olid ette valmistamas vastust jahus kasutatavate lisaainete sektorit käsitlevale vastuväiteteatisele, ja et uurimistega takistati neid õiglase kohtumõistmise õiguse teostamisel. Kolmandaks väidavad hagejad, et komisjon on vääralt kasutanud oma volitusi, kuna vaidlustatud otsus, millega neid kohustati alluma plastmassisektori uurimisele, tehti ainult eesmärgiga karistada neid jahusektorit käsitleva vastuväiteteatise vaidlustamise eest. Selle väitega seoses viitavad hagejad ähvardustele, mida antud küsimuse eest vastutav komisjoni ametnik 1. oktoobril 1984 toimunud telefonivestluse käigus väidetavalt esitas. Hagejad selgitavad, et esitasid selle väite oma vastuses seetõttu, et alles kirjaliku menetluse käigus sai neile teatavaks, et komisjon kiidab oma ametniku käitumise heaks.

15. Juba esimese kahe väite esitamise viisist ilmneb, et need väited põhinevad faktidel, mis olid hagejatele teada enne hagiavalduse esitamist. Vaidlustatud otsuse kinnitatud koopia esitati hagejatele juba uurimise alustamise päeval. Ka ebamugavused, mida hagejate väitel põhjustas komisjoni poolt uurimise läbiviimiseks valitud aeg, olid kindlasti teada enne hagimenetluse algatamist. Kuna need väited esitati esmakordselt kostja vastusele edastatud vastuses ning need ei põhinenud kirjalikus menetluses ilmsiks tulnud faktidel või õiguslikel asjaoludel, tuleb need väited tunnistada vastuvõetamatuks.

16. Kolmanda väite osas tuleb kõigepealt juhtida tähelepanu sellele, et AKZO juhtidega vestlemisel tegutses antud küsimuse eest vastutav komisjoni ametnik komisjoni esindajana. Kui mingeid ähvardusi ka esitati, siis esitas need vastutav ametnik oma tööülesannete täitmisel. Lisaks pidi vaidlustatud otsuse vastuvõtmisega hagejatele teatavaks saama, et väidetavad ähvardused viidi ka ellu. Eeltoodud asjaoludest ilmneb, et hagiavalduse esitamise ajal pidid hagejad teadma, et vaidlustatud otsuse väidetavate õigusvastaste eesmärkide eest vastutab komisjon ise.

17. Seega tuleb hagejate vastuses kostja vastusele esitatud kolm väidet tunnistada vastuvõetamatuks.

Põhiküsimus

18. Kõigepealt väidavad hagejad, et vaidlustatud otsus ei sisalda piisavaid põhjendusi, mille alusel see otsus vastu võeti. Hagejad märgivad, et saatsid komisjonile kirja, milles nad põhjendasid komisjoni poolt kavandatud uurimistele vabatahtlikust allumisest keeldumist. Hagejate arvates oleks komisjon seetõttu pidanud oma otsuses põhjendama hagejate argumentide tagasilükkamist.

19. Komisjon on seisukohal, et tal ei olnud kohustust neid argumente oma otsuses ümber lükata.

20. Tuleb juhtida tähelepanu sellele, et määruse nr 17 artikli 14 lõige 3, milles on määratletud sama lõike alusel tehtavas otsuses märgitav teave, ei kohusta komisjoni vastama asjaomaste äriühingute poolt esitatud argumentidele. Nimetatud sätte eesmärk on võimaldada komisjonil viia läbi uurimisi ilma asjaomaste äriühingute nõusolekuta ja ilma eelneva hoiatusega. Seega ei saa asjaolust, et käesoleval juhul teatas komisjon asjaomastele äriühingutele määruse nr 17 artikli 14 lõike 2 alusel läbi viidavatest uurimistest, järeldada seda, et taolise teatamisega kaasnes komisjonile laiaulatuslikum otsuse põhjendamise kohustus võrreldes kohustusega, mis tal oleks olnud, kui ta oleks uurimise nimetatud määruse artikli 14 lõike 3 alusel kohe läbi viinud. Niisiis tuleb järeldada, et selles osas sisaldab vaidlustatud otsus piisavaid põhjendusi, mille alusel otsus vastu võeti.

21. Oma teise väitega väidavad hagejad, et vaidlustatud otsus on õigusvastane, kuivõrd see võeti vastu pädevate siseriiklike ametiasutustega konsulteerimata, ehkki selline nõue on sätestatud määruse nr 17 artikli 14 lõikes 4.

22. Komisjon märgib, et ta on Euroopa Kohtule esitanud memorandum, millest ilmneb, et Madalmaade pädeva ametiasutusega konsulteeriti 6. novembril 1984. Lisaks tõendab Office of Fair Trading'i 20. detsembri 1984. aasta kiri, mis on Euroopa Kohtule esitatud, et ka Suurbritannia pädeva ametiasutusega on nõuetekohaselt konsulteeritud. Vastab tõele, et konsulteerimine toimus telefoni teel ja et seda ei protokollitud, ent komisjoni väitel ei ole tal taolise protokolliga koostamise kohustust.

23. Komisjoni esitatud dokumentidest ilmneb, et Madalmaade ja Suurbritannia pädevate ametiasutustega konsulteeriti enne kõnealuse otsuse vastuvõtmist.

24. Ei ole kuigi oluline, et konsulteerimine toimus mitteametlikult, Suurbritannia pädeva ametiasutuse puhul telefoni teel, ning et konsulteerimise kohta ei koostatud protokolle. Kuna määruse nr 17 artikli 14 lõike 2 eesmärk on võimaldada komisjonil viia eelneva hoiatuseta läbi uurimisi selliste äriühingute ruumides, mida kahtlustatakse asutamislepingu artiklite 85 ja 86 rikkumises, peab komisjonil olema võimalik võtta oma otsused vastu vorminõudeid järgimata, mis võiksid otsuste vastuvõtmist edasi lükata.

25. Kolmandaks väidavad hagejad, et vaidlustatud otsus ei ole kooskõlas Euroopa inimõiguste ja põhivabaduste kaitse konventsiooni artiklis 8 sätestatud põhimõtetega, kuivõrd selle otsuse vastuvõtmisel ei järgitud määruse nr 17 artikli 14 lõikes 3 sätestatud menetlust vaatamata sellele, et ainult selle menetluse järgimine tagab otsuse vastuvõtmise nimetatud põhimõtetega kooskõlas oleval viisil.

26. Komisjon väidab vastu, et kõik määruse nr 17 artikli 14 lõikest 3 tulenevad garantiid olid antud juhtumil tagatud ning et kõik nimetatud artikli kohaselt nõutavad andmed olid esitatud.

27. Hagejad möönavad ise, et kui määruse nr 17 artikli 14 lõikes 3 sätestatud tingimused on täidetud, on otsus, millega äriühingut kohustatakse alluma uurimisele, kooskõlas Euroopa inimõiguste ja põhivabaduste kaitse konventsiooni artiklis 8 sätestatud põhimõtetega. Esimese kahe väite uurimisel ilmnes, et antud juhtumil olid kõik need tingimused täidetud. Seega tuleb ka kolmas väide tagasi lükata.

28. Oma neljanda väitega vaidlustavad hagejad kõigepealt volituste delegeerimise, mille alusel vaidlustatud otsus vastu võeti, kuivõrd see ei olnud kooskõlas 8. aprillil 1965 allkirjastatud Euroopa ühenduste ühtse nõukogu ja ühtse komisjoni asutamise lepingu (edaspidi „ühinemisleping“) artiklis 17 sätestatud kollegiaalse vastutuse põhimõttega. Selline menetlus ei anna menetlusosalistele ühesuguseid garantiisid. Seega ei võimalda komisjoni teatud liikmetele volituste delegeerimise otsuse avaldamatajätmine kontrollida taolise delegeerimise õiguspärasust. Lisaks on vaidlustatud otsuse näol hagejate väitel tegemist delegeeritud volituste väärkasutamisega, kuivõrd uurimiste delikaatsete asjaolude tõttu oleks konkurentsiküsimuste eest vastutava komisjoni liikme asemel taolise otsuse pidanud vastu võtma komisjoni täiskoosseis.

29. Komisjon rõhutab kõigepealt, et tema poolt kohaldatav volituste delegeerimise menetlus tagab kollegiaalse vastutuse põhimõtte järgimise, kuna selle menetluse raames on ette nähtud mehhanismid, millega tagatakse, et olulisi otsuseid võtab vastu komisjoni täiskoosseis. Lisaks märgib komisjon, et otsus, millega äriühingut kohustatakse uurimisele

alluma, kujutab endast lihtsat haldusmeedet, mistõttu ei olnud antud juhul vajadust esitada see otsus komisjoni täiskoosseisule arutamiseks.

30. Volituste delegerimise menetluse ja kollegiaalse vastutuse põhimõtte vahelist kooskõla puudutava neljanda väite esimese osaga seoses tuleb kõigepealt juhtida tähelepanu asjaolule, et nimetatud põhimõtte tuleneb ühinemislepingu artiklist 17, mille kohaselt komisjon teeb otsuse artiklis 10 sätestatud liikmete häälteenamusega ning komisjoni koosolek on otsustusvõimeline ainult siis, kui sellel osaleb komisjoni kodukorras sätestatud arv komisjoni liikmeid. Selliselt sätestatud kollegiaalse vastutuse põhimõtte aluseks on komisjoni liikmete võrdväärne osalemine otsuste vastuvõtmisel ning ennekõike tuleneb sellest põhimõttest, et otsuseid tuleb kollektiivselt kaaluda ja et kõik komisjoni liikmete kolleegiumi liikmed kannavad kollektiivset poliitilist vastutust kõikide vastuvõetud otsuste eest.

31. Samuti tuleks volituste delegerimise menetluse seisukohalt kirjeldada meetmeid, mida komisjon on võtnud selleks, et vältida kollektiivse otsustamise reegli halvavat mõju komisjoni täiskoosseisule.

32. 23. juulil 1975 lisas komisjon oma esialgsele kodukorrale uue artikli 27, mille kohaselt võib komisjon kollegiaalse vastutuse põhimõtet täielikult järgides volitada oma liikmeid võtma komisjoni nimel ja järelevalve all selgelt piiritletud haldusmeetmeid (EÜT L 199, lk 43).

33. Teiseks võttis komisjon samal kuupäeval vastu sisemise otsuse, milles sätestati volituste delegerimise põhimõtted ja tingimused. Komisjoni poolt talle Euroopa Kohtu esitatud küsimusele antud vastuses sisalduvast teabest ilmneb, et selles otsuses sätestati teatud menetluslikud garantiid, mille eesmärk on tagada, et volituste delegerimise otsused on kooskõlas kollegiaalse vastutuse põhimõttega. Seega tuleb volituste delegerimise otsused võtta vastu komisjoni koosolekutel ning volitusi võib delegerida ainult teatud isikutele ja ainult teatud korduva iseloomuga haldusmeetmete kategooriate osas. Lisaks võib isik, kellele volitused on delegeritud, otsuse vastu võtta ainult siis, kui kõik asjaomased üksused on sellega nõus, ning alles pärast seda, kui ta on veendunud, et otsuse vastuvõtmine ei eelda mis tahes põhjusel komisjoni täiskoosseisus käsitlemist. Lõpuks ilmneb, et kõik delegeritud volituste alusel tehtud otsused edastatakse pärast nende vastuvõtmist komisjoni kõikidele liikmetele ja üksustele.

34. Kolmandaks tuleb märkida, et 5. novembri 1980. aasta otsusega volitati konkurentsiküsimuste eest vastutavat komisjoni liiget võtma komisjoni nimel teatud määruses nr 17 ette nähtud menetluslike meetmeid konkurentsioiguse valdkonnas. See komisjoni liige võib üksinda otsustada menetluse algatamise üle ja äriühingutelt teabe nõudmise üle ning kohustada äriühinguid alluma määruse nr 17 artikli 14 lõike 3 alusel läbi viidavatele uurimistele.

35. Seoses kirjeldatud süsteemi vastavusega kollegiaalse vastutuse põhimõttele tuleb märkida, et oma 17. jaanuari 1984. aasta otsuses (liidetud kohtuasjad 43/82 ja 63/82: VBVB ja VBBB v. komisjon, EKL 1984, lk 19), mis on antud teemal kõige hiljutisem otsus, otsustas Euroopa Kohus, et komisjon võib teatud piirangute raames ja teatud tingimustel volitada oma liikmeid komisjoni nimel teatud otsuseid vastu võtma, ilma et

sellise volitamisega rikutaks komisjoni tegevust reguleerivat kollegiaalse vastutuse põhimõtet. Selle väljakujunenud pretsedendiõiguse aluseks on kaks kaalutlust.

36. Ühest küljest ei võta selline volituste delegeerimise süsteem komisjonilt tema otsustusõigust, st volitatud liikmele ei anta iseseisvat pädevust. Delegeeritud volituste alusel tehtud otsused võetakse vastu komisjoni nimel, kes on nende otsuste eest täielikult vastutav, ja selliste otsuste tühistamist võib taotleda samadel tingimustel, mida kohaldatakse komisjoni täiskoosseisu poolt vastu võetud otsuste puhul. Lisaks on komisjon ette näinud süsteemi, mille kohaselt teatud meetmete, mida võiks võtta delegeeritud volituste alusel, võtmise võib jätta komisjoni täiskoosseisu pädevusse. Lõpuks tuleb märkida, et komisjon on jätnud enesele volituste delegeerimise otsuste tühistamise õiguse.

37. Teisest küljest ilmneb, et see volituste delegeerimise süsteem, mis piirdub ainult teatud haldusmeetmete kategooriatega ning mis ei hõlma põhimõttelisi otsuseid, on vajalik, võimaldamaks komisjonil oma ülesandeid täita, arvestades komisjoni poolt vastu võetavate otsuste arvu märkimisväärset kasvu. Vajadus kindlustada otsuseid vastu võtva organi tegutsemisvõime on kooskõlas kõikidele institutsionaalsetele süsteemidele omase põhimõttega, mis ilmneb ka ühinemislepingu artiklist 16, mille kohaselt kehtestab komisjon oma kodukorra, et tagada nii kogu komisjoni kui tema üksuste toimimine.

38. Vastupidiselt hagejate poolt väidetule kujutab otsus, millega äriühingut kohustatakse uurimisele alluma, endast ettevalmistava uurimise vormi, mistõttu tuleb sellist otsust pidada lihtsaks haldusmeetmeks. Äriühingute vastuseis uurimisele ei muuda seda seisukohta. Komisjonile määruse nr 17 artikli 14 lõikega 3 antud õigust teostatakse ennekõike siis, kui komisjon eeldab, et asjaomased äriühingud ei soostu vabatahtlikult uurimisele alluma.

39. Seoses argumendiga, mis puudutab volituste delegeerimise otsuse avaldamatajätmist, tuleb möönda, et õiguskindluse põhimõttest ja haldusotsuste läbipaistvuse tagamise vajadusest tuleneb see, et komisjon peaks avaldama volituste delegeerimise otsused ja sellised sisemised eeskirjad, mis sätestati 23. juuli 1975. aasta otsuses, millega kehtestati taoliste otsuste vastuvõtmise üldine raamistik. Samas tuleb märkida, et konkurentsiküsimuste eest vastutavale komisjoni liikmele volituste delegeerimise otsuse avaldamatajätmine ei võtnud hagejatel võimalust selle otsuse või volituste delegeerimise otsuse alusel tehtud otsuse õiguspärasuse vaidlustamiseks.

40. Eeltoodud arvestades tuleb otsustada, et 5. novembri 1980. aasta otsus, millega konkurentsiküsimuste eest vastutavat komisjoni liiget volitati komisjoni nimel ja järelevalve all tegema määruse nr 17 artikli 14 lõike 3 alusel otsust, millega äriühinguid kohustati uurimistele alluma, ei ole vastuolus ühinemislepingu artiklis 17 sätestatud kollegiaalse vastutuse põhimõttega.

41. Delegeeritud volituste väärkasutamist käsitleva väite teise osa suhtes tuleb märkida, et asjaomaste äriühingute mittenoustumine kavandatud uurimistega ei ole aluseks, mille tõttu konkurentsiküsimuste eest vastutav komisjoni liige oleks pidanud laskma kõnealust meedet käsitleda komisjoni täiskoosseisul. Nagu juba eespool osutati, võetakse määruse nr 17 artikli 14 lõikest 3 tulenevaid otsuseid uurimise läbiviimise kohta vastu siis, kui

komisjon eeldab, et asjaomased äriühingud ei soostu mis tahes põhjusel vabatahtlikult uurimisele alluma.

42. Seega oli konkurentsiküsimuste eest vastutaval komisjoni liikmel õigus võtta vaidlusalune otsus vastu komisjoni nimel.

43. Eeltoodut arvestades tuleb järeldada, et hagejate poolt hagiavalduses toodud väited on alusetud ja et hagi tuleb seega rahuldamata jätta.

Kohtukulud

44. Kodukorra artikli 69 lõike 2 kohaselt on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud. Kuna hagejad on kohtuvaidluse kaotanud, tuleb kohtukulud välja mõista hagejatelt.

Esitatud põhjendustest lähtudes

EUROOPA KOHUS (viies koda) otsustab:

1. Jätta hagi rahuldamata.

2. Mõista kohtukulud välja hagejatelt.

Everling

Joliet

Galmot

Schockweiler

Moitinho de Almeida

Kuulutatud avalikul kohtuistungil 23. septembril 1986. aastal Luxembourgis.

Kohtusekretär

Viienda koja esimees

P. Heim

U. Everling